

Olty Péter

ÜZENET

Tegnap itt voltam. Meg akartam írni
azt a verset. Nem sikerült. Baromság,
mennyi minden járt a fejemben akkor.
„Szenvedek. Olcsó

*munka nem kell már: idegennek érzem
azt, mi mesterkéltné, logikus, szabályos.
Amnyi vágyam volt az utóbbi évben.
Távoli célok.*

*Azt akartam, lássa a nagyvilág is:
bennem érzelmek kavarnak. Aztán
semmi nem jött össze a terveimből.”*
Mindazonáltal

jó, hogy itt voltam. Iszonyúan fontos
tudni mindezt, érteni és belátni.
Még ha szégyellem, s lesütött szemekkel
járok az utcán,

akkor is.

MERCURIUS-SZOBOR

Sűrű hajfürtje belelóg szemébe,
fehéres fények úsznak a vállain,
s míg a bal karja pihen egy fatörzsön,
ruhátlan testén nyugszik a jobb keze.

Jobbra billenti puha kis csipőjét,
feszültség nélkül, szinte csak ujjhegyen,
s mintha szégyellné gyerekes szemérmét,
keresztbe fonja hőszinü combjait.

Bágyadt szemhéját hidegen lezárja,
ne lásson senki isteni titkokat,
mert ha rám nézne, szívemen találna,
s megérinteném kis keze ujjait.

PAPAGÁJ

Madárkereskedőm igen gonosz fiú:
szoros faketrece csináltatott nekem,
kegyetlenül bezárt farácsaim mögé,
s azóta sem tudom, miért vagyok fogoly.

Egyetlenegy dolog jelent vigasztalást,
mikor csukott szemmel elálmodozgatok,
mikor elképzelem, hogy épp szabad vagyok,
s kereskedőm felől figyelhetem magam.

Ezek szerint viszont nem is raboskodom,
hanem magam vagyok lakat magam körül,
szoros faketrece magam csináltatom,
s madárkereskedőm nem is gonosz fiú.

A SZOBATÁRSAM

Odamennék, mikor alszik
mag' alá gyúrt takaróján,
zabolátlan kezeimmal
gatyasliccét kibogoznám,

gatyasliccét kibogoznám,
derekához telepednék,
fogaim közt szopogatnám
odanyújtott nemi szervét,

míg a tejszin gyerekondó
kiverődik puha bőrén,
s miután már kielégült,
ajakammal letörölném.

Ajakammal letörölném,
feje mellé heverednék,
s takarómmal betakarnám
remegő kis fiutestét.

SZENT GYÖRGY-IKON

Mint aki meggyűlölte a legjobb kiskori társát,
s érzi, hogy önmaga kisfiúságát gyűlöli benne,
gyöngéd pillantással nézi a földön a sárkányt,
s úgy döfi szíven a szörnyet, mintha az önmaga lenne.

Fischer Mária

AZ ABLAKON ÁT BENÉZETT DURÁK

Ott túl az ablakon a vén Durák
leselkedett, ezt mondta nagyanyám.
Azt mondta, hogy Durák egy szemtelen
pasas, kártyák közé keveredik,
még észre sem veszem. Komisz bolond.
Anyó a lapjárást figyelte, míg
hozzám beszélt. Talán unatkozom
magamban a nagy-nagy tükör előtt,
eszében megfordulhatott, bizony –
Púderbe mártogattam orromat,
szerettem furcsa illatát nagyon.
Raktam fejemre bő kalapokat,
vidám anyám vidám kalapjait.
Kalap hátán kalap, kalap, kalap –
Gondoltam, én egy régi-régi nő
vagyok, jó régi nő a moziban,
s anya fülembé súgja épp: – Nahát!
a szép Szeleczkynek nagy lába van.